

КАРТИЧКА ОТЪ АМЕРИКА

Есенният вѣтъръ нахлу въ градината. Люшна паяжинитѣ подѣ лозницата, отрони три узрѣли праскови. Тѣ тупнаха на земята и се пукнаха отъ болка. Дигна отъ вжжето прострѣната да съхне детска риза и я прехвърли въ двора на съседитѣ. Подгони плахитѣ жълти листа. Тѣ записаха като пиленца и хвъркнаха. Немирниятъ вѣтъръ надникна презъ отворения прозорецъ въ стаята, грабна една пощенска картичка отъ масата и я понесе навънъ.

— Крадецъ! — извика мастилницата, ала никой не я чу.

Картичката литна надъ градината, дълго се въртѣ и падна подѣ лозницата.

— Ударихъ ли те? — попита тя земята. — Прощавай, стара бабо!

— Ти си толкова лекичка, че азъ дори не те усѣтихъ, — отвърна земята.

— Не може да бжде: цѣлъ небостъргачъ стоварихъ на гърба ти.

— Какво е туй небостъргачъ?

— Кжща, на 75 етажа.

— Чудно! — повтори земята. — Азъ пъкъ не усѣтихъ.

— Защото си много стара и кожата ти е станала дебела и корава.

— Тя ще омекне, нека почне да вали есенниятъ дъждъ, — продума земята и задрѣма напечена отъ слънцето на сиромашкото лѣто.

— Олеле! — почна да вика нѣкой.

— Кой вика? — попита картичката.

— Азъ викамъ! — обади се сжщиятъ гласъ.

— Защо викашъ?